

Valaki közeledik a Végtelenhez

Valamikor réges-régen, úgy 38 évvel ezelőtt, messzire innen, Kolozsváron, egy szalmazsákos keskeny ágyon, albérleti szobában, két szerelmes ifjú ember nap mint nap olvasott, beszélgetett órákon át a lélekről, a világról, no meg a világegyetemről. Hisz a szerelem az az Isteni ajándék, ami képessé tesz az érthetetlennek tűnő dolgok megértésére is, és olyan erőt ad, hogy még a lehetetlen is megoldható. A szerelem a legnagyobb védelem; baj, hogy sokan elveszítik. A lány tudta, hogy a fiú körüljárja lelkét, eszét mint a macska a forró kását. Az egyik nyári délutánon a beszélgetés Bolyai elméletéről folyt – a párhuzamosok axiómájáról, független, új geometriai rendszer, vagyis az abszolút geometria –, kérdezte, értem-e, ha igen, magyarázzam.

A lány én voltam, a fiú Géza.

1995. április vége, május eleje, valaki közeledik a Végtelenhez, a szobában csend van, csak fojtott zihálás, majd szaggatottan szól: „olvasd kérlek Bolyait, majd Newtont” – és én olvastam.

2000 tavasza, végre van annyi békéje a lelkemnek, hogy Géza asztalfiókjában őrzött legszemélyesebb jegyzeteit átnézzem, ott találok a hozzám írott búcsúversét, a dátum 1994. március 30. ISTENEM, egy éven át hittem, hogy az életet választotta, mert – most már tudom – nem akartam hinni mást. Azóta az élet sillámlik. Néha megáll az unokáink nevetésétől. De érzem, hogy a cúgos párhuzamban találkozunk még, mikorra elrendeltetett.

Páskándiné Sebők Anna